Neděle 15.9.2013 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Jan 8,1-11*: „Kdo z vás je bez hříchu, první hoď na ni kamenem.“*

Nevím, jestli jste si už někdy položili otázku, proč máme jako Kristova církev pravidelně sv. Večeři Páně. Je to proto, abychom nezapomínali, že žijeme z Boží milosti a že ke křesťanskému životu patří vyznávání hříchů a Boží odpuštění. Problém je v tom, že se nám z různých důvodů z této slavnosti vytrácí hlavní důraz a osobní užitek…

1. Jak se díváme na hříchy svých bližních?

Příběh z evangelia nám může k této otázce leccos napovědět. Přibližuje nám způsob, jak se většina lidí dívá na hříchy druhých, jak hodnotí vlastní selhání a jak se k našim pádům staví Pán Ježíš Kristus.

Průšvihy a maléry druhých zajímají většinu lidí víc než jejich vlastní poklesky. Na ty vlastní by nejraději co nejdříve zapomněli. Určitá skupina novin a sdělovacích prostředků se živí tím, že sleduje herce, politiky, sportovce a další známé osobnosti a hledá v jejich soukromí všechno, co nějak vybočuje z rámce slušného chování. Jsou to často aféry z manželského života, korupční skandály a mocenské boje. Pikantní epizody a události ze života známých osobností předkládají sdělovací prostředky lidem, aby ukojily jejich zvědavost a probouzely v nich ty nejnižší pudy. Nad stránkami Blesku, AHA, Super, Šíp zapomínají lidé na chvíli na své starosti a problémy, když se dovídají o úletech a poklescích různých celebrit. - V Ježíšově době bulvár sice neexistoval, ale stejně se některé aféry probíraly na veřejnosti. S jednou záležitostí přišli k Ježíšovi zákoníci a farizeové. Byli to věřící lidé, kteří se hodně věnovali studiu a výkladu Božího zákona a snažili se dohlížet na to, aby lidé v Izraeli žili podle Desatera Božích přikázání. Farizeové představovali tehdy duchovní elitu v národě a lidé si jich vážili. Tito muži jednou přivedli k Ježíši ženu, která byla obviněna z manželské nevěry. Sám Mojžíšův zákon měl pro takový poklesek tu nejvyšší sazbu: trest smrti. Učitelé a obhájci Božího zákona v tom mají jasno. *„Mojžíšův zákon nařizuje kamenování. Co říkáš ty?“*. Situaci využívají k tomu, aby Ježíše, Božího muže a oblíbeného kazatele a lékaře, vyzkoušeli. Chtějí si na tomto příkladě ověřit, jak vážně bere Boží zákon a jestli je na jejich straně. To je příklad, který ukazuje, jak jsme někdy snadno a rychle hotoví s druhými a jejich poklesky. Nemyslím teď speciálně na manželskou nevěru. Myslím to obecně. Jak blízko máme v některých situacích k takovému postoji „soudců“? Jak se někdy „pohoršujeme“ nad chováním svých bližních nebo spolukřesťanů ve sboru a čekáme, že s tím někdo něco udělá? – Ježíšovo chování nás překvapuje. On mlčí, On nemá po ruce rychlou odpověď. Farizeové ovšem chtěli za každou cenu slyšet Ježíšovo vyjádření. Proto nakonec Ježíš odpovídá: *„Kdo z vás je bez hříchu, první hoď na ni kamenem!“* Jinými slovy: nezapomínejte na to, že jste chybující a hříšní lidé. Ve svých soudech o druhých buďte laskavější a opatrnější.

2. Co si myslíme o vlastních selháních?

Ježíš v jednom svém kázání ilustruje, jak to mezi lidmi, i věřícími lidmi „funguje“. *„Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve svém vlastním oku nepozoruješ?“* (Mt 7,3). To, co se přihodí někomu jinému nám připadá jako velký průšvih. Stejnou věc u sebe dokážeme vždy nějak omluvit. To není jen problém farizeů. Je to obecný problém, je to také pokušení Ježíšových učedníků. Vychází to z lidské pýchy, že se díváme na druhé „z patra“, že je snadno odsuzujeme, že se nad ně povyšujeme… Podle Ježíšových slov bychom si na to měli dávat

pozor a nejdříve se měli podívat na sebe. Správně bychom měli nejdříve vyznávat vlastní hříchy a napravovat vlastní chyby, než přijdeme k druhému a ukážeme mu na jeho selhání. Tímto způsobem si uchováme pravdivý pohled na sebe, před Bohem jsme pokornější a k druhým laskavější. K takovému „pohledu do zrcadla“ vybídl Ježíš kdysi „soudce“ nevěrné manželky. A jak vidíme, opravdu to pomohlo. Všichni ti „spravedliví“ se potichu vytratili. Určitě si vzpomněli na nějaké své selhání, možná někdo z nich dokonce na svou nevěru. Z té jejich kuráže veřejně potrestat padlou ženu nezůstalo vůbec nic. Moc potřebujeme Ježíšovo vyučování. Moc potřebujeme pravidelné pohledy do zrcadla evangelia, abychom si nemysleli, že jsme lepší než druzí, že jsme snad dokonce bez hříchu a že můžeme druhé jen poučovat a „soudit“. Chci vám říct, že je to také můj problém a pokušení, se kterým musím bojovat. Vidím u druhých třísky, které mi připadají jako trámy, a trámy u sebe velkoryse přehlížím. Potřebuji Boží milost jako kdokoliv z vás.

3. Jak se na naše hříchy dívá Ježíš Kristus?

Pán Bůh si nepřeje, abychom k hříchům spolukřesťanů přistupovali tak nemilosrdně, přísně a tvrdě jako farizeové kdysi. Náš Pán si naopak přeje, abychom druhé neodsuzovali, ale podle příkladu Ježíše Krista odpouštěli. Tak to dělá Bůh s našimi hříchy a tak to vidíme taky zde. Na Ježíšovu výzvu *„Kdo z vás je bez hříchu…“* se všichni ti muži-soudci vytratili. Ježíš zůstává se ženou sám. Co řekne On, jediný spravedlivý, jediný bez hříchu? Ježíšova odpověď zní: *„Ani já tě neodsuzuji“*. Zachránil ji před jistou smrtí, dává jí nový život. Má to být opravdu život nový. Tak je to jasné z další Ježíšovy věty: *„Jdi a už nehřeš“.* Ježíšovo odpuštění to není žádné laciné gesto – jako že se nic nestalo. *Stalo se a bylo to zlé, co se stalo. Ale už se k tomu nevracej.* Boží milost má moc proměnit srdce a život člověka. Boží odpuštění má pro člověka ten pravý význam tehdy, když ho motivuje a zavazuje k poslušnosti. To je způsob, jak se Pán Ježíš ujímá hříšníků. To je *dobrá zpráva pro všechny*. Ježíš Kristus přišel na tento svět ne proto, aby svět soudil a odsoudil, nýbrž proto, aby svět a člověka zachránil z moci zlého.

Vraťme se ještě k farizeům. Tito muži se v našem příběhu sice na poslední chvíli „vytratili“, protože připustili, že nejsou bez hříchu. Ale jejich problém zůstal: oni nečinili pokání a vůbec se nezměnili. Žili dál s vědomím, že jsou spravedliví, protože naplňují Boží zákon. A protože naplňují Boží zákon častěji než jiní, jsou vlastně lepší než ostatní. Tak si farizeové dále pěstovali *hrdost na dobré skutky*. (viz *farizeova modlitba* z Lk 18,9-14). – Myslím, že spousta věřících lidí to má podobně. Sice vyznávají hříchy, ale zároveň myslí na seznam svých zásluh. Pokud naše pokání má být dostatečně hluboké a poctivé, musíme *činit pokání* nejen ze svých hříchů, ale *také ze špatných motivů k dobrým skutků*. Protože to musíme poctivě přiznat, že někdy děláme dobré věci ne proto, že nám je to vlastní, že máme dobré srdce, ale jen kvůli tomu, abychom uklidnili své svědomí… - ***Dnes slavíme sv. Večeři Páně***. Zkusme ji slavit s vyznáním konkrétních hříchů. Zkusme do svého pokání zahrnout nejen hříchy, ale také dobré skutky, které jsme nekonali proto, abychom oslavili Boha, ale uklidnili sami sebe. Že se to tak někdy stane, to je pravda a v tom je naše bída. Přesto všechno můžeme směle přicházet před Boží tvář a radovat se z Božího odpuštění. Přesto všechno nepřestáváme být Božími dětmi. Akorát se potřebujeme učit opravdovému a upřímnému pokání a nechovat se jako ti, kteří už to skoro nepotřebují… Tak to pověděl kdysi Pán Ježíš, že *v nebi je větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání*, než nad 99 spravedlivými. Tak to platí pořád. Nezapomínejme na to. Abychom nezapomínali, slavíme pravidelně sv. Večeři Páně.

Bronislav Kaleta